

da Spørgsmaalet ikke er kommet frem ved mit Initiativ, har det ikke været mig muligt at tilveiebringe alt det Materiale, jeg gjerne havde ønsket. Jeg tror dog at kunne sige, at jeg er i Besiddelse af tilstrækkeligt Materiale til at kunne paavise, hvorledes denne Byrde omtrent vil falde. Jeg er ganske vist ikke i Besiddelse af Skattelister fra alle de Byer, hvor der er Garnison, men jeg er tilfældig kommen i Besiddelse af Skattelisterne fra nogle af disse Byer, og jeg har en hel Del Oplysninger vedrørende de øvrige Byer. Jeg har ligeledes efter de Forhandlinger, der fandt Sted i dette Thing i sidste Nøde, søgt Oplysninger fra det statistiske Bureau angaaende Kommunernes Indtægter, og har for yderligere Sikkerheds Skyld konfereret enkelte af disse Tale med dem, der findes i den af Trap udgivne Haandbog over Danmark. Jeg har derved ikke taget Hensyn til, at enkelte Byer have, hvad der kaldes faste eller særlige Indtægter, der endog for enkelte beløbe sig til omtrent 50,000 Rb., men jeg har kun taget Hensyn til de Statter i Byerne, som lignes enten paa Grunden eller efter Næring eller efter Formue og Leilighed. Det stiller sig da for mig saaledes, at det, der kan være Tale om, at Byerne ville komme til at miste, hvis § 3 vedtages, for en enkelt By, der er overordentlig human mod de militære Befalingsmand, kun vil være 0,3 pCt. af den Skatteindtægt, som kommer ind ved Paaligningen, og for den By, hvor Statterne ere størst, og hvor de navnlig omfatter en betydelig Del af Underklasserne, vil Tabet være 2 $\frac{1}{6}$ pCt. Det er muligt, at Tabet for en enkelt Bys Vedkommende kan blive mellem 3 og 4 pCt., men Gjennemsnitstallet vil sandsynlig ikke overstige 1 $\frac{3}{4}$ pCt., og jeg maa hertil sige, at jeg for at være nogenlunde sikker i min Sag, hvor jeg ikke har haft nøiagtige Oplysninger, har forudsat, at den Skatteprocent, der var angivet, ogsaa traf dem, der havde de lavere Lønninger. Jeg har beregnet Tallene saaledes, at det, jeg angiver, er et bestemt Maximalbeløb. Det stiller sig derfor saaledes for mig, at det Tab, der kan være Tale om, at Kommunerne ville lide, virkelig er forsvindende overfor det Gode, som Byerne efter Byraadens Udtalelse have af at beholde Garnisonerne.

Der er indvænt imod Lovforslagets § 3, at det vil være mindre hensigtsmæssigt i dette Lovforslag at indsette en Bestemmelse, der ændrede Reglerne i de kommunale Bestatningslove. Jeg tror, at jeg allerede ved Sagens 1ste Behandling havde Leilighed til at paavise, at man vistnok med Lethed kunde anføre forskellige andre Love, der ere fremkomne, og ved hvilke man ikke saa fuldstændigt har hævdet Lovens Renhed og Eksplicitet. Jeg skal ikke gaa videre ind derpaa, men der er dog Et, jeg tror at burde udhæve lige overfor den ærede Ordspørrers Udtalelse og tildels ogsaa lige overfor en Udtræng, der er kommen frem fra den

ærede nu fraværende Landstingsmand (Strup), der første Gang reiste Spørgsmaalet. Der er nemlig sagt om dette Forhold, at Bestemmelserne om, at de militære Embedsmænd skulle betale ens med andre Statsborgere, stammede fra de kommunale Love. Jeg kan ikke sige Andet, end at det stiller sig saaledes for mig, at der deri er en lille Misforstaaelse. Det høie Thing vil erindre, at da der i 1863 blev vedtaget en Lov — Loven af 11te Februar 1863 om den kommunale Beskatning udenfor Kjøbenhavn — var det paa Tale i Rigsdagen, om der ikke ved denne Leilighed skulde ske en Forandring i de gjældende Bestemmelser om, at de militære Personer udenfor Kjøbenhavn vare fritagne for Skatter. Ikke desto mindre indeholder denne Lov dog i sin § 17 en Bestemmelse om, at den de Militære hidtil givne Fritagelse fremdeles skulde vedblive. Man turde den Gang ikke røre ved Forholdet, fordi man mente, at de militære Lønninger vare ansatte under Forudsætning af, at de Militære ikke skulde deltage i den kommunale Beskatning, og man ansaa det ikke for billigt at paaføre de militære Embedsmænd en Byrde, der ikke oprindeligt var paaregnet. Senere blev denne Bestemmelse hævet ved Loven af 25de Juli 1867, § 26, men den blev ikke, saaledes som det blev udhævet af den ærede fraværende Landstingsmand, hævet ved Loven af 6te Juli 1867, der omhandler Beskatningsforholdene i Landkommunerne. Jeg turde ikke ved 1ste Behandling overfor den Autoritet, som det ærede Medlem er i den Slags Sager og overfor den store juridiske Indsigt, der findes i det høie Thing, modsiges en saadan Bemærkning, da den kom saa bestemt frem; men jeg skal dog nu tillade mig at sige, at min Opfattelse er fuldstændig rigtig, og jeg vil i saa Henseende støtte mig paa en Autoritet, nemlig en Højesteretsdom af 31te Juli 1871. Den Gang var der Strid mellem en Kommune og en afskediget Militærperson om, hvorvidt han kunde sættes i Stat eller ikke. Kommunen paaberaabte sig den af den nævnte Landstingsmand omtalte § 21 i Loven af 6te Juli 1867 om Landkommunernes Styrelse; men Højesteret udtalte, at der ganske vist i denne Paragraf staar, at Enhver, der har fast Ophold i Kommunen, medtages under Ligningen, men at dette ikke kunde være bestemmende med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt den Vedkommende skulde beskattes eller ikke, da Lovbestemmelsen alene maatte antages at angaa og ordne Spørgsmaalet om Skattepligten til de forskellige Kommuner, uden at afgjøre Spørgsmaalet om, hvem der skulde beskattes. Derimod støttede Højesteret, der afgjorde Striden derhen, at den Paagjældende skulde betale, sin Konklusion paa, at Loven af 25de Juli 1867, § 26, om Lønninger ved Hæren havde frataget de Paagjældende den tidligere Ret ligeoverfor Kommunerne. Derfor stiller det sig saaledes for mig, at naar § 3 bliver staaende, som den staar, saa gaar man